Мов кайданник, в тісній клітці
Соловейко нудьгував,
Спогадавши, як на вітці
Веселесенько співав:

І про долю, і про волю,
І про любощі — про все...
А тепер замовк він з болю,
Муки довго не знесе.

Вже й весна йому не сниться,
А журбі нема кінця.
Заспівав би, так темниця
Гірше смерті для співця.